

Motorová pila (věnováno Kelly Kelly-mu)

Napsal: Raatte

Je nás doma sedm kluků, a tak nějaký velký kapesný nedostáváme. Škudlíme každou korunu a stejně nám toho moc nezbejvá. A tak – ne že bysme byli nějak moc pracovitý, rádi se ulejeme z každé práce, ale potřeba přivýdělku nás pohání – jsme občas zašli s fotrem na nějaké jeho melouch. Jednou jsme dělali přidavače na stavbě, nebo jsme kopali rejhu pro betonovou podezdívku, u jednoho dědka jsme ryli zahradu, prořezávali stromy a tak. Dost často jsme s fotrem v lese. Pomáháme stahovat kmeny k cestě, stavíme metry z palivového dříví, vyspravujeme cesty a pálíme klest.

Teď je v lese práce plno. Jak byl ten vítr, tak toho plno popadalo a práce je dost. Pilařů a pomocníků je v lese hodně.

Matka vždycky vede řeči, že se nám v lese něco stane, a je na otce nasraná, že nás tam pořád tahá. Otec jí pokaždý slibuje, že na nás dá pozor a že se nám nic nestane. Taky máme od něj přísné zákaz sahat na pilu, na sekery a nesmíme se motat u káceného kmene. Museli jsme hajnému podepsat prohlášení o bezpečnosti práce, že jsme byli poučený, co se nám může stát.

Blížilo se poledne. Pily pomalu utichaly a lesní dělníci se trousili k maringotce, kde hořel oheň a kahánky, a kde si chlapi dělali jídlo. Pomalu se sesedali kolem ohniště, cvakaly lžíce o misky a byl slyšet tlumenej hovor.

My jsme se s bráchou motali kousek dál a čekali jsme, až nás fotřík zavolá k zrádlu. „Tádo, hele,“ volám na bráchu, „vsad se, že tenhle kmínek položím na správnou stranu.“

Byly tam dva stromy vyvrácený napůl ze země a zaklesnutý proti sobě. Nespadly, protože se opřely o zlomenej pahýl.

„Tady ten podříznu a on se sveze krásně vedle jako do postele. Táta si ani nevšimne, že jsem mu pomohl.“

„Kubo, neblbni. Táta na to přijde a seřeže nás.“

„Nebud' srab, Tadeáš. Jednou mi tu pilu stejně musí půjčit, tak už je jedno, že si ji nastartuju už teď.“

„Kubo, budeš mít průsera.“

„Neboj, Tádo, frajeři se nedají chytit.“

Nastartoval jsem pilu a přiložil ji ke kmeni, jak to dělá táta. Chlapi u ohně si ničeho nevšimli, protože několik pil ještě běželo. Pila se krásně zařizla do kmene. Udělal jsem půlku a přiložil řetěz z druhé strany. Kmen se perfekt svezl, jak jsem si přál.

Jenže ten druhý vyvrácenej strom nečekane sklouznul po tom ulomeným pahýlu na druhou stranu a koruna se s praskotem řítla k ohništi, kde chlapi jedli. A už větve švihly do ohniště, chlapi vyskočili nebo se svalili dozadu, uhlíky vylítly do vzduchu, hrnky a misky se rozletěly kolem a jídlo a čaj pokropily paseku.

„Kterej vůl to sem shodil?“

„No to snad není pravda.“

„Ty chceš do držky, vid'? To jsi v životě nadržel pilu v ruce?“

„Kterej idiot to tam u toho vlastně je?“

„No fakt že jo. Vaškovi smradi jsou u pily. A že jsem ti říkal, abys je do lesa netahal. Ježišmarja, mohli jsme bejt všeci mrtví. Proč je sem bereš? Já jim nakopu prdele. To si je neumíš ohlídat?“

„Ty je máš pěkně vychovaný. Až sem přijde hajnej, zavolá policajty a budem tady trčet do noci, než se to ohledá a vyšetří.“

„Než jsi ho strčil do píči, měl sis ho radši ufíknout. Protože takovýhle parchanty bych dal do past'áku na doživotí.“

„Proč ses před starou radši nevystříkal do ruky? Kurva, já se třesu jako vosika, když si uvědomím, co se mohlo stát.“

„Ale pošli je domů. Nebo je já sám poženu klackem z lesa.“

Ty řeči byly dost hustý.

To už bylo vidět, že se stahujou mraky. Otec byl děsně vytočenej, obličej mu zčervenal.

„Jakube, ke mně! Ale pohni, hajzle! Nebo si tě přinesu za koule a roztluču ti palici vo pařez.“

Šel jsem. Ale dost pomalu.

„Kundo, slyšel's mě, nebo ne? Jestli pro tebe šáhnu, rozmlátím ti držku, že tě máma nepozná.“

Když jsem k němu došel, chňapnul mi po vlasech a vyťal mi dvě strašný facky. Kousnul jsem se do jazyka a z huby mi začala kapat krev. Utíral jsem si slzy, ale nahlas jsem si netroufnul brečet.

„No ty se těš, zmrde zasraná. Kolikrát jsem ti říkal, že se pily ani nedotkneš?“

Mlčel jsem.

„Jseš hlucdej, čuráku zajebanej?“ A už jsem měl další dvě facky.

„Já vím, že na pilu nemám sahat,“ zamumlal jsem skrz slzy.

„A to ještě bráchu k tomu taháš. Co bych řek' mámě, kdyby se mu něco stalo? Kdyby ty sis uříznul hnátu, ještě bych ti poděkoval. Aspoň bys seděl doma na prdeli a nedělal všude samý průsery. No počkej, já ti dám.“

To už jsem věděl, že je zle. Jak fotr přestal nadávat a začal mluvit hašlerkovým hlasem, tak jsem věděl, že to bude moc hustý.

„Dojdi si támhle do toho houští a přines takovejch šest lískovejch prutů. Ale každej bude jak palec tlustej. Jak ne, tak je půjdu uříznout sám a to se pak těš.“

Tak jsem vzal nůž a šel nařezat ty pruty. Byly pružný, nality čerstvou mízou. Pomalu jsem si představoval jejich činnost a svištění. Tak jsem je uříznul a celej svazek jsem přinesl k maringotce. Položil jsem je před otce. Pohrabal se v nich, prohlídl je, několika prutama zkusmo švihnul.

„Tak a teď to hlavní. Stoupni si mezi ty pařezy a svlíkni se.“

Na to už jsem byl zvyklej, tak jsem zul boty, ponožky, triko přes hlavu, spustil zip a stáhnul rifle.

Stál jsem uprostřed chlapů jen v bílých uválených slipech. Vpředu bylo vidět, že jsem si ho honil. Vyjímaly se tam tmavší fleky.

„No ty slipy taky dolů. Myslíš, že jsme zvědaví na tvoje pochcaný spodky? A dělej.“

Tak jsem stáhnul i slipy. Na opáleným těle svítil bílej pruh pod pupíkem a kolem prdelky.

„Tak chlapi, kdo se ujme exekuce? Každěj má nárok na pětadvacet za to leknutí.“

Ti staří se k tomu neměli, ale dva mladí kluci se sklonili pro lískovky. Když jsem to viděl, začal se mi stavět pták. Snažil jsem se ho zakrejt rukou, ale bylo to málo platný.

Horší bylo, že chlapi si toho všimli.

„Hele.“

„Co?“

„Koukni mu na ptáka.“

„Kurva, zdá se že to bude docela zajímavý.“

„Vono se to frajírkoví nakonec bude líbit. Tak to já se přidám,“ zvednul se ještě jeden mladej pilař.

Organizace se ujal otec. Musel jsem se přehnout přes kmen silného stromu, ruce mi roztáhli a přivázali provazama k větvím.

Jako první vzal prut do ruky otec: „Budeš si počítat. Jak tě nebude slyšet, začne sada od začátku. A ne abys švindloval.“

Stoupl si za mě trochu stranou.

Nejdřív vyměřoval místo. Několikrát se prutem dotknul mých pŕlek. Pak prutem zašvihal do vzduchu.

„Tak pojedem. Jseš připravenej? A moc nenapínej prdelní svaly.“

Fotr se rozmáchnul a už zasvištěl prut. Napnul jsem prdel. A švih. Jééééééééé. To jsem nečekal, že to bude tak vostrý. Jen jsem heknul.

„Počítat budu já, Kubo?“

„Jedna.“ A znova zasvištění. Prut se mi zaříznul do pŕlek. Z krku jsem vydal vzdech do zařatých rtů.

„Dva.“

A znova zasvištění. Štiplavá rána tam, kde končí prdel a začínají stehna.

„Třiii.“

Svist. Štípavej dopad. A do stejného místa.

Zatím jsem hučel do zařatý huby.

„Čtyři.“

Pátá rána. Bolest se mi rozlila do nohou.

„Auuuuuuuu.“

„Neječ a počítej.“

„Pět.“

Šestá. Napnul jsem se nad kmen, jak mi pouta dovolovala. Táhle jsem zaječel.

„Kubo, nesor mě. Něco jsem ti řek’.“

„Šest,“ vzlyknul jsem.

Sedmá. Zadek mi hořel, bolest mi vystřelovala do nohou i do zad.

„Seeedm.“

Začal jsem brečet.

Osmá mě vzala do pŕlky stehen.

„Aaaaaauuuuuuuuuuuuu.“

„Osm.“

„Kolik? Není tě slyšet.“

„Osm.“

Devátá. Snažil jsem se natočit, abych prutu nastavil nepotrestanou část, ale moc to nešlo. Provazy držely tělo pevně v původní poloze.

Desátá.

Nahlas jsem brečel a zavyl číslo: „Deseeeeet.“

Nastala přestávka. Cítil jsem každej pruh, kudy po prdeli jde. Zadek hořel.

„No, já jsem za jistejch předpokladů podmínečně hotovej. Zbytek ti, hajzle, odpouštím. Ale...“ prut několikrát zasvištěl naprázdno.

„Jenže jestli ti odpustí něco chlapi, do toho jim kecat nebudu. Jeho prdel je vaše, pánové.“

Ted’ přistoupil můj jmenovec s prutem.

Začala nová fáze výprasku. On sice rány dost tlumil, ale zadek byl už tak zpracovanej, že jsem řval bez přestání. On ještě nějak tím prutem po dopadu vždycky táhnul po půlkách k sobě, takže se to vleklo a já netrpělivě čekal, kdy už konečně dopadne další rána, ale současně jsem z ní měl strach.

„Dvacet.“

Jako další přišel kluk, kterýho jsem tajně obdivoval, protože měl super svaly. Když jsme se setkávali, občas do mě šťouchnul, jako že se chce prát, někdy mi hmátnul do rozkroku nebo mi podkopával nohy a pak mi pomáhal vstát jako kickboxer gentleman na žíněnce.

Šáhnul mi na rameno, jel rukou po páteři a prohmátnul zadek.

„Tebe si vychutnám, frajere.“

Odložil prut a začal mě vyplácet rukou. Plácnul, plesknutí znělo jak výstřel a já jsem vyjeknul.

„Tak, Kubíku, nahlas počítej a po každý ráně řekneš zřetelně: DĚKUJU TI, TOMÁŠI, ŽE MĚ TRESTÁŠ SVOJÍ SPRAVEDLIVOU RUKOU. No, nic jsem neslyšel.“

„Jedna, děkuju, Tomáši.“

„Kubo, já vezmu prut.“

„Jedna. Děkuju, Tomáši, že mě trestáš svojí spravedlivou rukou.“

„To je vono, Kubíku.“

A další rána. Vždycky po ráně zmáčknul moji půlku jako do kleští.

„Dva. Děkuju, Tomáši...“

Tak to šlo do patnácti.

„Tomáši, já už nemůžu,“ vzlykal jsem, „odpusť mi, prosím tě.“

„Že seš to ty, kámo, a žes tak hezky poprosil, tak já už taky končím,“ a ještě mi uchopil střídavě půlky a protřepal je.

A nakonec přišel Zlatohlávek, dlouhovlasej kluk, kterej nosil indiánský korálky a byl furt smutnej.

Přišel ke mně, prohrábnul mi vlasy a říká: „On už si, Kuba, dá pozor, vid'. Co ty na to, Kubíku?“

Zakejval jsem hlavou.

„Tak já mu zbytek trestu taky promíjím,“ a zahodil prut.

Akt potrestání ukončil otec: „Tak jo. Trest byl vykonán. Můžete ho odvázat.“

Když mě sundali ze stromu, stočil jsem se do klubíčka a brečel jsem. Chlapi chvíli stáli kolem a pak se rozešli po práci.

Já jsem za chvíli vstal a prohlížel si prdel. Zadek byl tmavě červeně, šikmo se přes něj táhly fialový pruhy, v nichž místy prosakovala krev. Jak jsem se ho dotknul, páliło to jak žhavý železo.

Se sykáním jsem si natáhnul slipy a oblíknul kalhoty. Sedět jsem nemohl. Tak jsem se břichem opřel o ten kmen, na kterým to probíhalo, občas jsem si sáhnul, jak moc to ještě bolí, ptáci kolem prospěvovali, já jsem si představoval, jak mě sundali z trestný lavice, kde jsem byl po výslechu zbičován, a jak mě Tomáš a Zlatohlávek ošetřujou. Jemně se dotýkají mého těla, omývají mi krev, občas mě pohladí a říkají: „To bude dobrý, Kubíčku.“ A Zlatohlávek mě šimrá po zádech dlouhýma vlasama, jak je nad mým tělem nakloněnej.

Až jsem z těch představ usnul.

